Guláše před vesnicí pokousal pes. Co pes! Takovej malej, roztomilej voříšek. „Co když má vzteklinu?“zeptal se pochybovačně Viki. Voříška jsme hodinu honili po poli, ale nedohonili. Guláš byl z toho tak uštvanej, až mu šla od pusy pěna. „Určitě má vzteklinu!“ zařval Viki. Guláše jsme honili po poli, dohonili a ešusama umlátili. Sotva jsme ušli pár kroků, Henryho srazil kolem projíždějící traktor. „Jako bych mu to neříkala, že nový kanady je nutný pořádně rozšlápnout,“ prohodila Cibule, právě fascinovaná cedulí, která upozorňovala, že ve vesnici řádí kulhavka a slintavka, a že každý takto postižený kus musí být za každou cenu ihned utracen.

Všechno to ale vlastně začalo už předminulej týden. Vendy hned po ránu vyrazil sbírat smůlu na fakule. Když se nevrátil ani minulej víkend, tak jsme se ho vydali hledat. Chudák! Přilepil se smůlou na smrk poblíž mraveniště. Řeknu vám, ty malý chudinky musely být po zimě sakra vyhladovělý. Jenže na druhou stranu sežrat trampa a nositele odznaku Vzorný ochránce přírody I. třídy se přece nedělá. Styďte se mravenci, fuj! Po Vendym zůstal ten odznak, kovová přezka z opasku, kapesní nůž, knoflík se zipem z riflí a plná plechovka smůly. A ta, jako by se na nás všechny od té doby přilepila.

Na osadní flek bysme dorazili jakž takž v pořádku, nepotkat vlka. Bublina nestačila odhodit svoji pověstně červenou krosnu a měla smůlu. Kdo ví, s kým si ji vlk spletl. Šerifa to tak vytočilo, že šel nadat hajnýmu, jakej má v lese bordel. Když však cestou našel fajfku a okousanou flintu pochopil, že do hájovny nemá cenu chodit. Po této události jsme dostali doslova psychickej hlad. Cibule začala klohnit houbovej guláš. „Voní pěkně. Jihlavskej?“ zeptal se Riki, nabral plnou lžíci, ochutnal, zachroptěl a odpadl. „Že bych tam dala trochu víc pepře?“ povzdechla si Cibule a rozhlédla se po nás ostatních. „Dá si ještě někdo?“ Nastalo dlouhé, předlouhé ticho. Přerušil ho až Drsnej Hugo, jinak kronikář osady. „Co ten guláš dát mravencům?“ Šerif zapochyboval: „Ty budou určitě přežraný, ale za pokus to stojí.“ Pro jistotu vzal od Huga hodinky a na poslední chvíli mu vytrhl osadní kroniku. „ Žerou i papír, to nevíš, vole!“

Asi po hodině se Hugo vrátil s vylízaným mozkem, promiňte, s kotlíkem a mravenci.

Vypadá to, že jsme nejpočetnější osada v celá Český republice. Společně s mravenci je nás dva tisíce jedenáct.

xxx

Probouzím se v nemocniční posteli. Svrchu se na mě tlemí Guláš, Henry, Vendy, Bublina, Riki, Cibule, Šerif, Viki a Drsnej Hugo. Hned nechápu, co se vlastně děje. Z láhve, visící v držáku nad mou postelí dnem vzhůru mi cosi červenýho vede trubičkou do žíly na pravé ruce. Pomalu si začínám vzpomínat. Ráno jsem šel darovat krev. Cibule mi vysvětluje, že mi jí vzali o trochu víc, sestra se totiž s někým zakecala. Zírám na noviny, ležící na nočním stolku. Je pátek třináctého. Neznamená to náhodou smůlu? _____

Miroslav Novák - Kazatel
Trapsavec 2011